

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 95/2016
20.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у спору тужиоца Ж.Ђ. из С.К., чији је пуномоћник Н.А., адвокат из Н.С., против туженог ЈКП „Чистоћа“ из Н.С., кога заступају К.М. и С.Ђ., адвокати из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2301/15 од 28.10.2015. године, у седници одржаној 20.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2301/15 од 28.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2301/15 од 28.10.2015. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1837/2014 од 14.07.2015. године. Том пресудом је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 13808 од 02.10.2014. године, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, као и да му надокнади трошкове спора у износу од 70.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тач. 2 и 3. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на радном месту металског радника у служби сервиса, по уговору о раду од 17.12.2007. године и Анексу 1 уговора о раду од 23.02.2011. године. Решењем туженог од 02.10.2014. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због тога што је

05.09.2014. године, у току радног времена, напустио радно место, а да се претходно није јавио свом пословођи и руководиоцу смене. На тај начин је учинио повреду радне дисциплине утврђене чланом 4. ставом 1. тачком 23. Анекса 1. уговора о раду, због чега му је спорним решењем, на основу члана 179. став 2. тачка 8. Закона о раду, престао радни однос. Пре доношења оспореног решења, тужилац је упозорен о разлозима за отказ уговора о раду. Синдикат туженог дана 25.09.2014. године дао је мишљење да тужиоцу буде изречена блажа казна. Током поступка је утврђено да је дана 05.09.2014. године тужилац дошао на посао око 06,00 часова. Потом је осетио здравствене тегобе, узео терапију и наставио са радом, да би два сата касније поново осетио болове и изашао са посла. Претходно је телефоном јавио пословођи да ће отићи у апотеку да купи лек, а приликом изласка је откуцао идентификациону картицу. Истог дана тужилац се јавио лекару и дат му је упут за лечење у стационару. Потврда о привременој спречености за рад тужиоца издата је за период од 05.09.2014. године до 19.09.2014. године. Тужилац је благовремено доставио потврду туженом. Тужиоцу је 12.09.2014. године дата дијагноза - ангина пекторис и прописана му је терапија.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништено као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду, и обавезан тужени да га врати на рад.

У поступку је утврђено да је тужилац 05.09.2014. године оправдано изостао са рада о чему је обавестио свог руководиоца. Како се не ради тежој повреди радне обавезе предвиђене у члану 4. ст. 1. тач. 23. Анекса 1 уговора о раду закљученог са туженим, нису испуњени услови да тужиоцу буде отказан уговор о раду применом члана 179. став 2. тачка 8. Закона о раду, због чега је побијано решење незаконито, а тужени је у обавези да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. истог закона.

Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**